

Vendula teď nosí neřáda do školy. Denně. Moc hezky jim to spolu jde. Třeba hned v pondělí ráno, když Vendula otevře dveře třídy.

„Nazdar, vrahounko,“ houkne Lucie. Vendula se zarazí. Neřád ne.

Nějak si dovoluje, zasyčí Vendule do ucha. „Nějak si dovoluješ,“ zopakuje Vendula nahlas. „Mám na tebe taky šlápnout?“

Lucie si odfrkne. Několik spolužáků se zasměje. Vendula je sjede pohledem. Ještě při hodině ji to ale tiše hřeje. Tentokrát se nesmáli jí. Smáli se Lucii.

Učitelka rozdá papíry na krátký diktát a neopomene dodat: „Vendulo, tentokrát se, prosím tebe, snaž psát čitelně. Nemám na luštění těch tvých klikyháků celé odpoledne.“ Vendula se podívá na neřáda. Neřád se podívá na Vendulu. Podá jí pero. Vendula odšroubuje bombičku. Vymáčkne trochu inkoustu na lavici. Namočí do něj prst a pečlivě, přepečlivě napíše inkoustovým prstem přes celý papír to nejsprostší slovo, které zná. Neřád spokojeně kývne.

Když pak děti posílají popsané papíry dopředu k učitelce, provází Vendulin diktát tiché pošeptávání. Až do první lavice. V první lavici sedí Ela. Ela nešeptá. Ela se šokovaně postaví a řekne: „Paní učitelko, Vendula...“ Učitelka jí vytrhne papír z ruky.

Snad to bude mít dost čitelně, broukne neřád šťastně.

„Napsala jsem to dost čitelně?“ zopakuje Vendula nahlas, i když se jí při tom rozbuší srdce.

Učitelka zalapá po dechu.

„Žákovskou,“ štěkne na Vendulu. „A zítra mi to přineseš podepsané,“ nařídí, zatímco vztekle píše do žákovské knížky dlouhý vzkaz. Vendula si říká, jestli to trochu nepřehnala. Neřád je pořád stejně sebejistý. ***No co. Mám podpis snad zvládneš, ne?*** štouchně Vendulu do ruky. Na rukávu zůstane vlhká skvrna. Pak to teprve pořádně začne.

Vendula mámin podpis nezvládne. Zkusí to, jenže učitelce stačí letmý pohled. Pak už nepíše vzkazy. Rovnou telefonuje.

Maminka musí přijít do školy.

Vendule hrozí dvojka z chování.

„Já chápu vaši nelehkou rodinnou situaci, ale takhle se Vendulka ve škole opravdu chovat nemůže. Ona to není jenom nespolupráce při hodině. Minulý týden byla scéna i ve školní jídelně. Sama jsem u toho nebyla, vím to od ostatních pedagogů. Vendulce spadl ták s obědem. To není nic hrozného, stane se to někdy snad každému. Bylo by ale dobré

naučit děti po sobě uklízet, a ne z místa utéct. Kromě toho si na vaši dceru stěžují i spolužáci. Prý se jim posmívá. Vzteká se. Není možné se s ní domluvit. Nemůžete se na mě zlobit, ale jediný takovýhle problémový článek dokáže narušit sebesoudržnější kolektiv. To bych pak s ostatními dětmi vůbec nemohla pracovat. Doporučila bych vám zvážit pedagogicko-psychologickou poradnu nebo terapeuta. Je to pochopitelně na vás, ale možná by to Vendulce pomohlo.“ Učitelka je samý úsměv, jeden falešnější než druhý.

Máma rezignovaně poslouchá.

Vendula klopí hlavu.

Neřád spí.

Když máma s Vendulou vyjdou ze školy, čeká Vendula studenou sprchu.

Dočká se.

„Teda, Vendulo, jseš normální? Na tohle jsem si brala volno v práci? Abych poslouchala, jak ve škole nespolupracuješ? Ta sprostárna místo diktátu, co to mělo znamenat?

Vendula svěsí ramena. „Tak já se budu víc učit, no.“

„Učit se samozřejmě budeš, to je snad jasné! Vendulo. Poslouchej mě dobře. Vždycky večer tě vyzkouším. Zejtra půjdeš za učitelkou a ten diktát si napíšeš znova. Hloupý vtipy si propříště odpustíš. A jestli se to nezlepší, půjdeš do nějaké poradny. Navrhovala to i učitelka, slyšelas ji sama. Třeba fakt máš nějaký poruchy pozornosti. Vezme tě tam tátá. Nemusím pořád všechno řešit já. Stejně byste měli nějak zapracovat na těch vašich příšerných hádkách s Karolínou. Já s tím na dálku asi těžko něco udělám.“

Máma se prudce nadechně. Jde rychle. Vendula popoběhne, aby jí stačila, ale maminka i tak netrpělivě mávne rukou: „Přidej, necourej se pořád půl metru za mnou! Tak. Ted' mi ještě, prosím tě, vysvětli, co to bylo s tím útekem z jídelny. Že ses ani doma nepochlubila.“

Máma ji místo toho pohladí po vlasech.
„Člověče, Vendulo, to se ti moc nepovedlo.“
„Ty se nezlobíš?“ diví se Vendula opatrně.
„Zlobím. I když vlastně asi ne.
Spíš jsem zklamaná.“

„Což o to, učení bude potřeba. Já tě můžu vždycky vyzkoušet, aby sis byla jistější.
Taky ten diktát si budeš muset opravit.
Ale hlavní problém přece není,
že bys toho uměla málo, ne?“

„Tak co je teda hlavní problém?“
zamračí se Vendula vzdorovitě.
„Jak se v té třídě chováš,“ zastaví se máma uprostřed chodníku.

„Já vím, že mi říkala, že nemáš se spolužákama nejlepší vztahy, ale...“
„Nejlepší vztahy,“ prskne Vendula,
„to teda fakt nemám. Já s nima nejlíp nechci mít žádný vztahy.“

„No, holka, to asi nepůjde. Můžeme řešit přestoupení do jiné třídy, ale pomůže to? Nebo ta poradna? Popovídат si s nějakým odborníkem by nemuselo bejt od věci.
Co myslíš? Taky asi potřebuju, abys se mnou víc mluvila. Jak jsi byla minulej tejden tak naštvaná. To bylo kvůli té jídelně?
Co se tam stalo?“

„Nic.“ O tomhle Vendula mluvit nechce. Nejradši by na to už nikdy nemyslela.

„Takhle se ale nikam nedostanem,“ povzdechne si maminka.

Vendule se do ruky opatrnl vsume upatlaná ručka. Neřád.

Tak at nás klidně pošlou do tý poradny, šeptá Vendule potichoučku. **Filip má taky ADHD a učitelka ho známkuje mírněji. Petra na to zas má nějaký prášky. To by se mámě určitě líbilo.**

„Tak mě pošli do poradny,“ chytí se toho Vendula. „Klidně. Můžeš mě nechat zdrogovat, to by všechny problémy vyřešilo, ne?“

„Nebud drzá!“ odsekne máma ostře. „Já do tebe přece nechci cpát nějaký prášky. Tvoje chování ve třídě je totálně mimo, to snad vidíš sama. A stačí už. Musela jsem si kvůli tobě vzít půldenní dovolenou, tak si aspoň něco vyřídím, potřebuju oběhnout různý úřady. Ty půjdeš hezky se mnou. Od teď už žádný vysedávání doma.“

„Budu muset do poradny?“ otočí se Vendula na maminku. „Daj mi tam něco na hlavu?“ „První krok rozhodně nejsou prášky!“ zděší se maminka. „V poradně je terapeut, doktor, kterej si s tebou nejdřív popovídá. Se mnou taky. Asi i s tátou. Zeptá se, jaký máme problém, a pak se nám s ním bude snažit pomoci.“

Jedinej, kdo tady má problém, je učitelka a lidi ve třídě, ozve se neřád. Hlavně nikomu neříkej o mně.

